

Aar siden ved et af vore Vennemøder ovre i Sandinge. Derfor skal jeg love for, at der vilde blive Glæde den Dag, da det spurgtes, at Kap'lanan vilde besøge os i Forsamlingshuset — for saa vidste vi da, at vi endelig havde fundet, hvad vi saa længe og inderligt har ønsket os. Ja se, det var bare saadan disse Par Ord, jeg gerne vilde tillade mig at udtale for Dem; og nu maa Hr. Pastoren da ikke være vred, fordi jeg har snakket saa frit til Dem. Jeg kan forsikre Dem til, at jeg kun har gjort det i den allerbedste Mening.“

Emanuel forholdt sig endnu tavs. Han var saa underlig bedøvet af Væverens Ord og vidste ikke længer, hvad han skulde tro. Kunde det virkelig være en Ven, dette Menneske, om hvem han havde hørt saa meget slet? ... Og Anders Jørgen og hans Datter? Var de i Forstaaelse med denne Mand? ... Det syntes ham næsten saa. Tilfældigt opfangede han det spændt forventningsfulde Udtryk, hvormed den unge Pige i dette Øjeblik bevogtede ham henne fra sit Sytøj, som om hun med sit Blik vilde stjæle ham hans Svar bort fra Læben.

Af Frygt for helt at tabe Fatningen overfor disse fremmede Mennesker, der saa øjensynligt ventede en afgørende Udtalelse af ham, rejste han sig for at tage Afsked. Med en forvirret Undskyldning for, at hans Tid ikke tillod ham at fortsætte Samtalen længer, greb han efter Hat og Paraply.

Under de andres dybe Tavshed gik han rundt og gav Haanden. Og da han forlod Stuen, var der ingen, der fulgte ham.

IX

Emanuel havde, siden han blev voksen, ikke ofte hørt sin Moder omtalt. I det hele vidste han ikke meget mere om hende, end hvad han selv havde set; men allerede mens hun levede, havde han haft paa Fornemmelsen, at der var noget i hendes Ungdomsliv, som Familien omhyggeligt søgte at dække over. Hvad det var, havde han kun uklart anet. Hans Ungdomsvenner og Kammerater havde — efter Moderens ulykkelige Død